

Program dla Młodego Pielgrzyma

Sanktuarium

PL

Objawienia w Fatimie

Trwa wojna, pierwsza w historii wojna na skalę światową. Poraniona ludzkość mierzy się z konsekwencjami niepohamowanej żądzy władzy, zabójczego egoizmu i braku miłości. To w takich czasach wydarzają się objawienia w Fatimie. Pośród mroku i rozpacz pojawia się promień nadziei: Bóg staje się obecny w dziejach ludzkości. Oto czym przede wszystkim jest Fatima – spotkaniem, którego doświadczać i o którym świadczą widzący: Hiacynta, Franciszek i Łucja. Z miłości do Boga i bliźnich dzieci zgadzają się ponosić dobrowolne i bezinteresowne ofiary, ponieważ gorąco pragną, aby wszyscy ludzie dostąpili zbawienia. Wiosną, latem i jesienią 1916 r. Aniot, a od maja do października 1917 r. Maryja, ukazują się pastuszkom jako znak obecności Boga. Późniejsze objawienia Łucji w Pontevedrze (1925 r.) i Tuy (1929 r.) przypominają, że jest to Bóg miłosierny, a Jego miłość przemienia serca, napętniając je światłem, jakie ukazała dzieciom Pani o Niepokalanym Sercu.

Orędzie fatimskie

Treść orędzia fatimskiego jest wiernym odbiciem Ewangelii. To Ewangelia przypominana i powtarzana w każdym czasie, głosząca prawdę o zbawieniu i zachęcająca człowieka do kształtowania życia na podobieństwo życia Jezusa. To przypomnienie – dla mnie, dla Ciebie, dla naszych czasów – tego, czego Jezus nauczał swoim słowem i życiem. „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię” – oto sedno Jego przepowiadania, głoszenia Dobrej Nowiny o Królestwie Bożym. W Fatimie Maryja nieustannie prosiła, by ludzie przyjęli zaproszenie do zbawienia, które dokona się *nawrócenia*” – hojne ofiarowanie serc ku Bogu (takie jest znaczenie *adoracji i nawrócenia*), hojne ofiarowanie życia z miłości, na podobieństwo Jezusa (oto co znaczy ofiara) oraz częstą modlitwę za bliźnich i za świat (szczególnie odmawianie *rożańca w intencji pokoju*).

Jak niegdyś na weselu w Kanie Galilejskiej, w Fatimie Maryja wskazuje na Syna, którego tajemnicze skrywa w swym wypelnionym światłem Niepokalanym Sercu, i prosi: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2,5).

1 | Kaplica Objawień

13 października 1917 r. Matka Boska mówi do małych widzących: „Chcę (...), aby wybudowano tu kaplicę na moją cześć. Jestem Matką Boską Różańcową”. W odpowiedzi na tę prośbę rozpoczęto budowę Kaplicy Objawień, którą wzniesiono od 28 kwietnia do 15 czerwca 1919 r. 13 października 1921 r. odprawiono w niej pierwszą Mszę św. Wczesnym rankiem 6 marca 1922 r. tę pierwszą małą kaplicę zniszczył częściowo wybuch dynamitu. Odbudowano ją i ponownie zainaugurowano 13 stycznia 1923 r. Do dziś Kaplica Objawień zachowuje swój pierwotny, prosty i ludowy charakter. Postument z figurą Matki Boskiej wskazuje miejsce, gdzie rósł niegdyś niewielki dąb, na którym objawiła się Maryja. Zadaszenie kaplicy powstało przed pierwszą wizytą Jana Pawła II w Sanktuarium Fatimskim w maju 1982 r. Drewniana figura Matki Boskiej Różańcowej z Fatimy, czczona w Kaplicy Objawień, mierzy 104 cm wysokości. Została poświęcona 13 maja 1920 r. i koronowana w 1946 r. Cenna korona, zakładana figurze w dniu ważnych uroczystości, została ofiarowana 13 października 1942 r. przez portugalskie kobiety. W 1989 r. umieszczono w niej kulę, wystrzeloną do papieża Jana Pawła II podczas zamachu (13 maja 1981 r.).

Jestem w „sercu” Sanktuarium Fatimskiego. Patrzę na figurę Matki Boskiej i czuję, że ktoś patrzy na mnie. To Bóg spogląda na mnie oczyma Maryi i wzywa, abym – z Nią i tak jak Ona – stał się uczniem Jezusa. W tym szczególnym miejscu wpatruję się w oczy Pani z Nieba, która przysłała, aby powiedzieć pastuszkom oraz każdemu z nas o miłości Boga i o bólu, jaki On odczuwa z powodu cierpienia ludzkości. Pełne Boga spojrzenie Maryi to obraz Jego współczującego serca. Lśnią w nim Boża łaska i miłosierdzie, które rozlewają się na ludzkość i na świat. Maryja zaprasza nas, abyśmy przylgnęli do Jego miłości: „Czy chcecie ofiarować się Bogu...?”

To pytanie Matka Boska zadała Łucji, Franciszkowi i Hiacyntce. Powtarzała je podczas spotkań, które (prawie wszystkie) odbyły się w 1917 r. właśnie w tym miejscu. Odpowiedź dzieci – „Tak, chcemy!” – była natychmiastowa i szczerą, i nie tylko wypowiadana, ale poświadczona całym życiem widzących. Pytanie wy skierowane jest także do mnie: czy ja również, tak jak pastuszkowie, mogę w sposób wolny i świadomy odpowiedzieć: „Tak, chcę” i wkroczyć w Bożą dynamikę miłości i zbawienia.

2 | Bazylika Matki Boskiej Różańcowej z Fatimy

Bazylika Matki Boskiej Różańcowej z Fatimy została zbudowana w latach 1928-1953 według projektu Gerardusavan Kriekena, który początkowo kierował także pracami budowlanymi. Budowę świątyni ukończył João Antunes. Bazylika nosi cechy charakterystyczne dla XIX-wiecznej neobarokowej estetyki architektonicznej: duża nawa flankowana jest przez boczne kaplice podtrzymujące szeroką górną galerię, od której rozpoczyna się sklepienie. Cechy te znacząco pseudotransseptum umieszczone tuż przed głębokim prezbiterium z dużym ołtarzem. Wystrój wewnętrzny stanowią rzeźby, płaskorzeźby, dwa zestawy witraży (w prezbiterium i w korpusie głównym kościoła) oraz mozaiki i obrazy na płótnie. W 2016 r. zmieniono aranżację prezbiterium i odrestaurowano gruntownie organy tubowe (zainstalowane w świątyni w 1952 r.).

W bazylice pochowani są Święci Franciszek i Hiacynta Marto (odpowiednio od 1952 i 1951 r.) oraz sługa Boża Łucja od Jezusa (od 2006 r.). Nad grobem św. Hiacynty znajduje się rzeźba przedstawiająca pastuszkę, która pragnęła naśladować Jezusa opiekującego się swoimi owcami; nad grobem św. Franciszka umieszczono wizerunek pasterza o czystym i kontemplacyjnym sercu. Obie rzeźby pochodzą z 2000 roku – roku beatyfikacji dwójki młodszych widzących z Fatimy.

Łucja, Franciszek i Hiacynta radykalnie urzeczywistnili w swoim życiu doświadczenie spotkania z Bogiem, do którego przygotowali ich Aniot i Matka Boska Różańcowca. Dzieci wzrastały w przyjaźni i bliskości ze Stwórcą, w pełni zdając sobie sprawę ze swego powołania, którym było ofiarowanie życia Bogu, czynienie Go sednem istnienia i oddanie się na służbę Bożego miłosierdzia dla zbawienia wszystkich ludzi, na podobieństwo Jezusa oraz dla ucieleśnienia pragnienia, „aby Bóg był wszystkim we wszystkich” (1 Kor 15,28).

Zatrzymuję się przy grobie każdego z pastuszków. Zainspirowany ich świadectwem wiary, czuję się wezwany, by – tak jak widzący – przyjąć do mego życia dar Boga i bliźnich, stając się zarazem darem dla nich. Za wstawiennictwem św. Franciszka i św. Hiacynty proszę Boga o siłę wytrwania i wzrastania w tej wewnętrznej gotowości.

3 | Bazylika Trójcy Przenajświętszej

Bazylika Trójcy Przenajświętszej została zaprojektowana przez greckiego architekta Alexandrosa Tombazisa. Pierwszy kamień pod jej budowę poświęcono 6 czerwca 2004 r. – w uroczystość Trójcy Przenajświętszej. Konsekracja świątyni odbyła się 12 października 2007 r. Bazylika Trójcy Przenajświętszej ma kształt koła o średnicy 125 m, sklepionego bez żadnego punktu podparcia. Konstrukcja oparta jest na dwóch dźwigarach o długości 182,5 m i maksymalnej wysokości 21,15 m, przy czym zewnętrzna wysokość gmachu wynosi 18 m. W bazylice znajduje się ponad 8500 miejsc siedzących, co umożliwia godne i wygodne przyjęcie dużej liczby pielgrzymów. W przedniej części ołtarza umieszczony jest niewielki kamień, pochodzący z grobu apostoła Piotra, który jest widomym znakiem jedności tego miejsca z Kościołem powszechnym oraz związku Fatimy i jej orędzia z osobą Ojca Świętego. Prezbiterium bazyliki zdobi mozaika przedstawiająca Niebieskie Jeruzalem. Zajmuje ona powierzchnię około 500 metrów kwadratowych i jest wykonana z ręcznie formowanej, polieranej terakoty. Rzeźba Matki Boskiej Fatimskiej z białego marmuru z Carrary przedstawia młodą Maryję z rozpostartymi ramionami, ukazującą Niepokalane Serce i różaniec. Nad ołtarzem zawieszony jest duży krucyfiks z brązu.

W tej wspaniałej świątyni kontempluję obraz Niebieskiego Jeruzalem – miasta Boga, zamieszkane przez tych, którzy przywdziali chryzję biel. Ta biel promieniuje również z pięknego wizerunku Maryi, której serce wypełnia światło Bożej łaski. Myślę o tym, że widzący pastuszkowie z Fatimy pozwolili, by ich serca i życie zanurzyły się w tym ożywym świetle.

Stojąc w ogromnej przestrzeni tej bazyliki zaglądam w głąb siebie... czuję, że jestem wezwany, by i mnie przemieniły ta sama łaska i światło z Nieba, abym mógł powiedzieć za Św. Pawłem: „Żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20).

Sakrament pojednania umacnia moją relację z Bogiem, pomaga mi żyć w Nim i zachęca, abym pozwolił Mu żyć we mnie. Jeśli odczuwam taką potrzebę, przystąpię do sakramentu pojednania i pokuty. Mogę to zrobić w kaplicach Pojednania, które znajdują się w podziemiach bazyliki. Przyjaźń z Bogiem pogłębia również adoracja eucharystyczna. „Jezusa ukrytego” spotkam w kaplicy Najświętszego Sakramentu (na tej samej podziemnej kondygnacji świątyni).

4 | Wielki Krzyż

Zaprojektowany przez Roberta Schada Wielki Krzyż jest wykonany ze stali, ma 34 metry wysokości, a rozpiętość jego ramion do 17 metrów. Stanął w tym miejscu w 2007 r., zastępując poprzedni krzyż (o wysokości 27 metrów), wzniesiony dla upamiętnienia zakończenia Roku Świętego 1950-1951. Ten krzyż znajduje się obecnie w sanktuarium Chrystusa Króla w Almadzie (w diecezji Setúbal). Wielki Krzyż, umieszczony w najwyższym punkcie Placu Modlitwy Sanktuarium Fatimskiego, jest jednym z najbardziej ikonicznych symboli Cova da Iria.

„Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: «Niewiasto, oto syn Twój». Następnie rzekł do ucznia: «Oto Matka twoja»” (J 19,26-27). Wysoki Krzyż góruje nad miejscem, w którym Matka Jezusa objawiła się, żeby mówić nam o miłości Boga i Jego pragnieniu zbawienia wszystkich ludzi – zbawienia, za które Syn Boży ofiarował swoje życie z miłości aż do końca, aż do śmierci na krzyżu.

W Fatimie ofiara jest nam ukazana jako sposób przystąpienia do życia na podobieństwo Jezusa. Ofiara jest w istocie wyrazem bezgranicznej miłości do Boga i do bliźniego. Miłość jest jedynym powodem ponoszenia ofiary, tak jak była jedynym powodem zbawienia dokonanego przez Chrystusa i w Chrystusie. W ten sposób jednoczymy się z Jego oddaniem i uczestniczymy w Jego odkupieńczej misji. U stóp Wielkiego Krzyża uznaję, że jestem uczniem, któremu Jezus powierza swoją Matkę i który powierzył mnie jako syna swej Matce. Jestem powołany, aby przyjąć zobowiązanie bycia uczniem i synem, i wypelniać je w życiu, upodabniając moje serce i miłość do serca i miłości Jezusa.

5 | Kaplica Objawień

Powracam do miejsca, w którym Maryja objawiła się widzącym pastuszkom. Matka Jezusa zaprasza mnie, bym wpatrywał się w Syna, którego tajemnicie mieszkają w Jej Niepokalanym Sercu i napętniają je paschalnym światłem. Płonąca tu świeca jest symbolem światła Chrystusa. To światło – podawane każdego wieczoru z rąk do rąk wśród wiernych uczestniczących w modlitwie różańcowej i procesji ze świecami – dociera do każdego pielgrzyma i rozświetla go od wewnątrz, aż do najgłębszych zakątków serca.

Ja też pragnę otworzyć moje serce na to światło, które upodobni je do Serca Chrystusa. Wtedy – jako Jego uczeń – stanę się prawdziwie „solą dla ziemi” i „światłem świata” (Mt 5,13-14).

